

розділ

I

Отрапивши під зливу, чарівник купив парасольку — звичайнісіньку чорну парасолю-тростину. Як то кажуть, нічого особливого — либонь, так воно й було б, але ж купив її не хтось, а чарівник!

Він щодуху помчав додому, не зважаючи на вітер і дощ. Бо згадав, що лишив зілля варитися у казані, чого, звісно ж, не варто було робити. Він вичитав рецепт у «Книзі Заклинань Мандрівника-у-Часі» й дуже зрадів, побачивши, що воно ще не встигло википіти. Утім, вміст казана слід було негайно перемішати, але напoxваті не було нічого, крім щойно купленої парасолі.

«Це ж лише дешева парасоля», — подумав чарівник. Але щойно опустив її в казан, як вона відразу розлетілася на шматки й розчинилася в зіллі.

— Ой-йой, — занепокоївся чарівник. — Цікаво, чи вплине це на результат?

Звісно, щоб перевірити, треба було зазирнути в «Книгу Заклинань Мандрівника-у-Часі».

Тієї миті хтось подзвонив у двері — лишенько, чарівник геть забув, що запросив сусідку на чай! Вона прихопила з собою бісквіт із малиновим

— Ой-йой, — занепокоївся чарівник. — Цікаво, чи вплине це на результат?

Звісно, щоб перевірити, треба було зазирнути в «Книгу Заклинань Мандрівника-у-Часі».

Тієї миті хтось подзвонив у двері — лишенько, чарівник геть забув, що запросив сусідку на чай! Вона прихопила з собою бісквіт із малиновим

джемом і вершковим кремом та ще й Бу — грайли-
ву й невгамовну волохату хортицю.

Коли гості пішли, чарівник знову підійшов до
казана й навіть не помітив, що ненароком сипнув у
вариво трохи крихт, джему й собачої шерсті. А от
парасольку наче корова язиком злизала, тож ча-
рівник зрештою вирішив, що зілля зіпсовано.

— От лихо! — роздратовано тупнув ногою. —
Як прикро! Знову не вдалося!

Наступного ранку дощ не вщухав, і чарівник запізн-
ився на роботу в крамниці фокусів поблизу лон-
донської станції метро «Набережна». Перш ніж
піти з дому, зазирнув у казан — на диво, той був
чистий і сяяв, як новий. Поряд стояла парасоля.

— Отакої! — здивувався чарівник. Відтак узяв
парасолю і, добре її не роздивившись, щодуху по-
мчав до метро — потрібна станція розташовувала-
ся на «Кільцевій лінії». Діставшись «Набережної»,
прожогом вибіг із вагона, зовсім забувши про па-
расольку, і та цілісінький день каталася «Кільце-
вою лінією». Єдиним, хто її помітив, був малень-
кий хлопчик.

— Вітаю, — мовила парасоля.

— Ой! — здивовано зойкнув хлопчик. Парасоля мала руків'я у формі різьбленої собачої голови з дуже довгою мордочкою, лискучим носом і відкинутими назад вухами. — Ти вмієш розмовляти!

— Мабуть, що так, — погодилася парасоля.

— А ім'я в тебе є? — поцікавився хлопчик.

— Ні. А воно мені потрібне?

— Звісно! Одне, за яким тебе впускатимуть у дім із головного входу, і ще одне — щоб випустили через чорнийхід.

— З ким це ти теревениш? — поцікавилася хлопчикова мама.

— З парасолею, — відповів той.

— Що за нісенітниця! Парасольки не вміють розмовляти!

І вони пішли геть.

Тим часом поряд сіли дві жінки, і парасоля почувала їхню розмову.

— Ти така прискіплива! — сказала одна з них подрузі.

«ПРИ-СКІП-ЛИ-ВА», — подумки проказала парасоля. — Яке чудове слово! Просто-таки чарівне!»

На станції «Бейкер-стріт» парасолю віднесли в «Бюро знахідок», де вона прожила цілих п'ять років і опанувала французьку, іспанську, німецьку й китайську мови від інших загублених речей.

Наприкінці п'ятого року парасоля вже добре знала, хто вона така. Прискіплива Бу, напрочуд освічена парасоля з незвіданими чарівними силами. Крім того, дізналася, що означає «прискіплива»: вибаглива, трохи уїдлива й особлива. На думку парасолі, усі ці слова ідеально їй пасували.

РОЗДІЛ

2

У «Бюро знахідок» Прискіплива Бу знайшла чимало друзів, а надто серед парасоль та пальців. Позаяк її власником був чарівник, вона могла вештатися кімнатою й сипати запитаннями:

— А ви звідки?

— Як сюди потрапили?

Зрозумівши, що розмовляти можуть лише одиниці із загублених речей, парасоля відчула розчарування. Втім, їй дуже сподобалися рукавички, які ніколи не зронили й слова, і, коли парасолі бувало сумно, вона частенько жувала «пальчики» однієї з них. По загублені рукавички ніхто не приходив.

Невдовзі Прискіплива Бу зрозуміла, що всі загублені речі можна розділити на три групи: «Давно загублені», «Щойно загублені» і «Дорогі серцю». Власники дорогих серцю речей завжди приходили

по свою згубу. У цю групу зазвичай потрапляли модні дизайнерські сумочки, портфелі, годинники, коштовні прикраси, книжки й чимало дитячих іграшок.

Власники приходили в «Бюро знахідок» майже одразу й, помітивши дорогу серцю річ, вигукували:

— О, яке щастя!

— Думав, що вже ніколи не побачу!

— І що б я без неї робила?

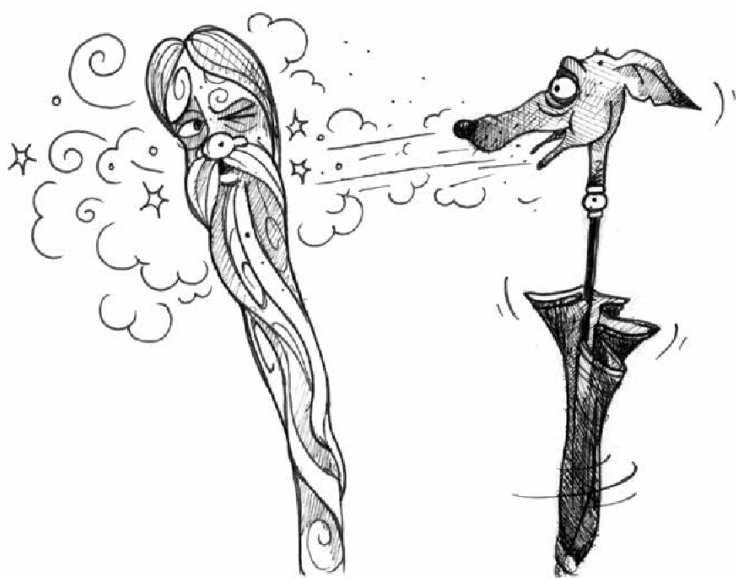
— Дуже дякую, що знайшли мого ведмедика!

Майже всі капелюхи й пальта потрапляли в групу «Щойно загублені» й дуже тішилися, коли по них приходили власники. Що ж до сумнозвісних «Давно загублених», там здебільшого перебували парасолі й палиці будь-яких розмірів і форм. Щороку в «Бюро знахідок» приносили тисячі таких речей.

Одного дня Прискіплива Бу дізналася про себе дещо новеньке. Коли вона, глибоко вдихнувши, широко роззявляла рота, звідти вилітали іскри!

Побачивши це, тростина для ходьби, яка добряче здивувалася, що в неї з'явився голос, зауважила:

— Тобі потрібен власник — той, хто про тебе дбатиме й ніде не залишить. Або той, хто на тебе спиратиметься, — із сумом додала вона.

— Де ж мені шукати того власника? І який він має вигляд? — запитала Прискіплива Бу, яка зовсім не була проти, щоб на неї спиралися. Зрештою, для зручності вона могла нахилити голову до кінчиків шпичь.

— Зазвичай власник має дві ноги і дві руки, а вгорі таку круглу штуkenцію, яку називають голо-

вою, — пояснила тростина. — Вона, либонь, приклеєна до тіла, бо теж легко загубилася б.

Прискіплива Бу досі не натрапляла в «Бюро знахідок» на жодну голову, хоч і бачила кілька ніжок.

— До речі, гумовий наконечник — то великий плюс, — похмуро зауважила тростина, — але в мене такого немає.

Парасоля зігнулася, щоб глянути, чи в неї часом немає такого наконечника. Його не було, але натомість з'явилося дивне відчуття поколювання. Воно не було неприємним, ба більше — завдяки йому вона почувалася особливою.

— А ти не боїшся, що, отак зігнувшись, зламаєшся навпіл? — поцікавилася тростина, яка весь цей час спостерігала за парасолею.

— Зовсім ні — мовила Прискіплива Бу. — По мені наче мурахи повзають. Може, це тому, що раніше я належала чарівникові?

— Може, — зауважила тростина, — а може, й ні. Я таких мурах ніколи не відчувала, тож не знаю.